Р Е Ш Е Н И Е
№ 43316

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9976** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба с вх. № 28276/10.08.2026 г. на Е. Р. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. В. А. Д.-В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003447/09.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – прекратяване на регистрацията на лек автомобил „Б. Х5 3.0 ДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, за срок от шест месеца.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Поддържа, че не е установено автомобилът да е управляван от сина му Д. Е. Х. на 11.06.2026 г., тъй като полицейските служители не са спрели автомобила за проверка, а са го намерили паркиран и без намиращи се в него лица. Сочи различия между описаното в АУАН и в заповедта. Твърди, че не е предоставял автомобила на сина си или на друго лице, не е разрешавал използването му и не е знаел, че документите и ключовете са взети от жилището. Възразява, че не е уведомен за образуването на производството, че регистрационните табели и свидетелството за регистрация са иззети на 17.06.2026 г., преди издаването на заповедта, както и че административният орган не е обсъдил възраженията и събраните доказателства. Счита, че прилагането на мярката близо месец след твърдяното управление не съответства на нейното предназначение.

В представените писмени бележки оспорва доказаността както на управлението от Д. Х., така и на отнемането на свидетелството му за управление. Поддържа, че не са представени заповедта за прилагане на ПАМ спрямо водача и доказателства за връчването ѝ. Оспорва достатъчността на писмените сведения и сочи противоречието между изявленията на Д. Х. и на Й. З.. Поддържа и доводите за липса на знание и съгласие на собственика, нарушение на чл. 6 АПК и неизясняване на относимите обстоятелства преди издаване на заповедта.
Прави искане за отмяна на заповедта и присъждане на разноски. Жалбоподателят се представлява от адв. Д.-В..
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, се представлява от главен юрисконсулт В. П., който оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. В представените писмени бележки поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в установената форма, при доказани фактически основания и в съответствие с целта на закона. Позовава се на възможността мотивите да се съдържат и в документите от административната преписка, включително докладната записка. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доказателствата по делото, доводите на страните и извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
Е. Р. Х. е собственик на лек автомобил „Б. Х5 3.0 ДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] и свидетелство за регистрация №[ЕИК]. Собствеността е отразена в представената справка от АИС „КАТ – Регистрация“.
В докладна записка от 11.06.2026 г. полицейски служител В. К. от 09 РУ – СДВР описва, че около 16:50 часа на същата дата, при изпълнение на служебните си задължения съвместно със старши полицай Б. Б., в[жк], в района на [жилищен адрес] по [улица], е забелязан автомобилът с посока на движение от [улица]към [улица]. Посочено е, че като водач е разпознат Д. Х., познат от предишни полицейски проверки. Отразено е подаването на светлинен и звуков сигнал, продължаването на движението на автомобила, увеличаване на скоростта и завиване по [улица]. Според докладната записка автомобилът е изгубен за кратко от поглед и впоследствие е намерен паркиран пред [жилищен адрес] с включени габаритни светлини, след като намиращите се в него лица са го напуснали. В близост е установен Й. Н. З., който първоначално заявил, че няма отношение към автомобила, а впоследствие посочил, че се е возил на задната седалка и автомобилът е управляван от Д. Х..
В саморъчно написано сведение от 11.06.2026 г. Й. Н. З. посочва, че около 16:30 часа се качил при свои приятели в автомобил „Б. Х5“, с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от приятеля му Д.. Описва подаването на звуков и светлинен сигнал от полицейски автомобил при [жилищен адрес] продължаването на движението, спирането при бл. 721 и напускането на автомобила от намиращите се в него лица. Посочва, че останал да изчака и полицейските служители го проверили.
В декларация от 16.06.2026 г. Е. Х. заявява, че автомобилът е негов, че не знае кой го е взел и че по информация от сина му автомобилът е предоставен на негов приятел и е управляван от Й. З..
В декларация, дадена при явяването му в 09 РУ – СДВР на 17.06.2026 г., Д. Е. Х. посочва, че се обадил на Й., за да го закара до „К.“, и че след разминаване с полицейски патрул Й. увеличил скоростта и избягал поради притеснение от проверка и липса на застраховка „Гражданска отговорност“.
На 17.06.2026 г. старши полицай при 09 РУ – СДВР, съставя на Д. Е. Х. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия АД № 806761. В акта е отразено, че на 11.06.2026 г.,

около 16:50 часа, в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица], той е управлявал автомобила, собственост на Е. Х., не е изпълнил подадения сигнал за спиране и е продължил движението си. Посочено е, че след справка чрез АИС АНД и АИС БДС е установено управление без СУМПС, иззето със Заповед № 24-4332-007367/30.12.2024 г., връчена на 14.11.2025 г., на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП поради отнемане на всички контролни точки. Описаното е квалифицирано като нарушения на чл. 103 и чл. 150 ЗДвП. В акта са посочени докладната записка, сведенията и декларациите, както и извършената справка. Иззети са свидетелството за регистрация №[ЕИК] и двете регистрационни табели на автомобила. АУАН е подписан и връчен на Д. Х. на 17.06.2026 г. с възражение „не съм съгласен“.

В писмени сведения от 18.06.2026 г. Б. Й. Б. и В. Л. К. описват разминаването с автомобила на 11.06.2026 г., разпознаването на Д. Х. като водач, подаването на светлинен и звуков сигнал, последването на автомобила и намирането му паркиран пред бл. 721. Двамата посочват, че са разпознали и пътника на предната дясна седалка, но поради ограничената видимост през задните странични стъкла не са възприели ясно лицето на задната седалка. Описват първоначалните и последващите изявления на Й. З., включително че се е возил на задната седалка, че водач е бил Д. Х. и че причината да не спре била липсата на контролни точки. Посочват и проведен в тяхно присъствие телефонен разговор на Й. З. с Д. Х., прекратяването му и последващите неуспешни опити за свързване.

На 22.06.2026 г. Д. Х. подава възражение срещу АУАН с вх. № 433200-75969. Заявява, че Заповед № 24-4332-007367 не му е връчвана лично и че не е управлявал автомобила на 11.06.2026 г. Посочва, че взел ключовете и документите, но автомобилът през цялото време бил управляван от Й. З., а третият пътник бил В. Н. П.. Описва движението след разминаването с полицейския автомобил, спирането и отдалечаването си заедно с В., докато Й. останал при автомобила. Иска прекратяване на административнонаказателното производство.

На същата дата Е. Х. подава молба с вх. № 433200-75963 за връщане на регистрационните табели и свидетелството за регистрация. В нея оспорва посоченото в АУАН управление от сина му и излага, че не е извършил нарушение, не е страна по съставения на друго лице АУАН и спрямо него няма издадена заповед за прилагане на ПАМ.

На 09.07.2026 г. е издадена оспорената Заповед № 26-4332-003447. В нея е посочено, че на 11.06.2026 г., около 16:50 часа, в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица], автомобилът на Е. Х. е управляван от Д. Х. без СУМПС, отнето по реда на чл. 171, т. 4 ЗДвП, за което е съставен АУАН, серия АД № 806761/17.06.2026 г. На основание чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП е постановено прекратяване на регистрацията на автомобила за срок от шест месеца. Посочени са иззетото свидетелство за регистрация и двете регистрационни табели.

Административната преписка е представена в съда на 13.08.2026 г. В придружителното писмо е посочено, че към окомплектоването ѝ органът няма информация за връчването на заповедта.

В съдебното заседание на 12.10.2026 г. са приети представените с жалбата и административната преписка писмени доказателства. Процесуалният представител на жалбоподателя оттегля искането за свидетел и определението за допускането му е отменено в тази част. Свидетели по делото не са разпитвани.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на оспорената заповед и собственик на автомобила, чиято регистрация е прекратена, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по чл. 172, ал. 5 ЗДвП в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, тъй като в преписката няма удостоверено връчване на дата, от която да следва изтичане на срока преди електронното подаване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът извършва проверка на всички основания по чл. 146 АПК. Законосъобразността на заповедта се преценява съобразно материалния закон и фактите към издаването ѝ на 09.07.2026 г., на основание чл. 142, ал. 1 АПК.
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С т. 1.3 от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ са оправомощени да прилагат ПАМ, включително по чл. 171, т. 2а ЗДвП. Представената Заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. удостоверява преназначаването на И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Служебното ѝ положение попада в обхвата на оправомощаването, а посоченото управление е на територията на [населено място].
Заповедта е издадена в писмена форма, подписана е и съдържа данни за издателя и адресата, индивидуализация на автомобила, описание на управлението и статуса на посочения водач, правно основание, вида на мярката и срока ѝ. Фактическите основания са изложени в обем, позволяващ на адресата да организира защитата си, а на съда да провери съответствието им с приложената правна норма. Посочен е и конкретният АУАН.
Съгласно приложимия чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП прекратяване на регистрацията за срок от шест месеца до една година се прилага и спрямо собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство, валидно за съответната категория, лишено е от право да управлява по съдебен или административен ред или свидетелството му е отнето по някой от изрично посочените в разпоредбата редове. Предпоставките са кумулативни: собственост на адресата върху автомобила, управление от конкретното лице и наличие спрямо него към управлението на поне едно от посочените ограничения.
В случая собствеността на жалбоподателя е установена и не е спорна. Органът е основал мярката на управление от Д. Х. със СУМПС, иззето по чл. 171, т. 4 ЗДвП. Поради това в тежест на ответника по чл. 170, ал. 1 АПК е да установи както управлението от това лице, така и съществуването на посоченото основание за ограничаване на правото му да управлява.
Не може да бъде споделено възражението, че данните за управлението от Д. Х. се изчерпват с предположение, направено единствено поради намирането на автомобила паркиран. В докладната записка и сведенията на двамата полицейски служители е описано лично възприемане на автомобила в движение и разпознаване на водача при разминаването, преди последването и намирането му пред бл. 721. Това описание се подкрепя от саморъчното сведение на Й. З., дадено още на 11.06.2026 г., в което за водач е посочен Д.. Последващото намиране на автомобила без лица в него и съставянето на АУАН на 17.06.2026 г. не изключват възможността управлението да е възприето на 11.06.2026 г.
Съдът съобразява и противоположната версия в декларацията и възражението на Д. Х., според която водач е Й. З., както и посоченото от собственика в декларацията от 16.06.2026 г. Изявлението на собственика не се основава на лично наблюдение на движението. Писмените изявления на Д. Х. отричат управлението, но не обясняват съвпадащите сведения на полицейските служители за разпознаването му и посочването му като водач в първоначалното

сведение на Й. З.. Промяната в устните обяснения на последния е отразена и от двамата служители и е отчетена при преценката на документите. Непосочването поименно от тях на разпознатия пътник и липсата на сведение от третия пътник не обезсилват автоматично описаното непосредствено възприятие за водача.
Сведенията се преценяват като писмени доказателства от административното производство съобразно чл. 171, ал. 1 АПК. Те не са свидетелски показания, дадени пред съда. В настоящото производство разпит не е проведен, а искането на жалбоподателя за събиране на гласни доказателства е оттеглено. Оттеглянето не представлява признание на фактическите основания на заповедта. Преценени в съвкупност, документите подкрепят отразеното в АУАН управление от Д. Х., но този факт сам по себе си не е достатъчен за прилагане на оспорената мярка.
Не е доказана другата необходима предпоставка – посоченото в заповедта изземване на СУМПС на Д. Х. по реда на чл. 171, т. 4 ЗДвП. В АУАН е индивидуализирана Заповед № 24-4332-007367/30.12.2024 г., но самият акт не е представен. Липсват документи за неговото съобщаване и данни, позволяващи да се провери правното му действие към 11.06.2026 г. Представената справка „Картон на водача“ се отнася до Е. Х.. Съдържащите се в нея данни за неговата правоспособост и приложени мерки не удостоверяват статуса на Д. Х. и не могат да обосноват извод за изземване на свидетелството на последния.
Разпоредбата на чл. 171, т. 4 ЗДвП урежда изземване на свидетелството на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. При позоваване на тази мярка като основание за прекратяване на регистрацията следва да се установи, че тя е приложена спрямо посочения водач и е действала към момента на управлението. Предмет на проверката в настоящото производство са съществуването и действието на ограничението, посочено като основание на оспорената заповед. От представените доказателства не могат да се установят съдържанието и разпоредените последици на Заповед № 24-4332-007367/30.12.2024 г. Самото посочване на нейния номер и дата в АУАН не позволява да се провери какво е разпоредено с нея и дали спрямо Д. Х. е било налице твърдяното ограничение към 11.06.2026 г.
Отделно от това АУАН съдържа твърдение, че на Д. Х. са отнети всички контролни точки. Загубата на правоспособност по чл. 157, ал. 4 ЗДвП настъпва по закон при изчерпването им и представлява самостоятелно обстоятелство, относимо към чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП. За установяването ѝ следва да са доказани актовете, въз основа на които са отнети точките, влизането им в сила и изчерпването на определения за водача брой точки преди процесното управление. В случая такива доказателства за Д. Х. не са представени. В този смисъл Решение № 3965/27.03.2018 г. по адм. дело № 420/2017 г. на Върховния административен съд, VII отделение.
Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Съдът съобразява това удостоверително значение на АУАН и го преценява заедно с останалите доказателства. По отношение на управлението констатациите се подкрепят от описаното разпознаване и писменото сведение на Й. З.. По отношение на административния статус на Д. Х. обаче в акта е възпроизведен резултат от справка, която не е представена. Приложеният картон е на друго лице, а посочената заповед за изземване също липсва. При оспорени предпоставки за ограничението това отразяване не е достатъчно, за да се установят съдържанието и действието на предходния административен акт или настъпването на загуба на правоспособност. Доказателствената сила на АУАН не прави обвързващ за съда правния извод, че въз основа на непредставените актове са настъпили необходимите за прилагане на мярката последици.
С Определение № 32181/14.08.2026 г. на ответника изрично е указано, че носи доказателствената тежест за съществуването на фактическите основания на заповедта и изпълнението на законовите

изисквания при издаването ѝ, и е задължен да представи всички документи от административната преписка. В съдебното заседание процесуалният му представител заявява, че преписката е представена в цялост, че няма да сочи други доказателства и няма доказателствени искания. Съдът разрешава спора въз основа на представените и приети доказателства. При така разпределената доказателствена тежест неустановяването на необходимата материалноправна предпоставка се отразява неблагоприятно на ответника. Жалбоподателят не е длъжен да доказва, че непредставената заповед е отменена или че посочените в АУАН правни последици не са настъпили.

Останалите възражения не обосновават самостоятелно отмяна на заповедта. Знанието и съгласието на собственика не са елемент от фактическия състав на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП. Мярката не е административно наказание и прилагането ѝ не е обусловено от установяване на виновно предоставяне на автомобила. Поради това твърденията, че жалбоподателят не е давал ключовете и документите и не е разрешавал използването на автомобила, не изключват предвидената от закона последица, ако останалите предпоставки са установени.

Неоснователно е и възражението, че изземването на табелите и свидетелството за регистрация преди издаването на заповедта само по себе си прави последната незаконосъобразна. Чл. 172, ал. 4 ЗДвП изрично предвижда в случаите по чл. 171, т. 2а ЗДвП тези вещи и документът да бъдат иззети със съставянето на АУАН на лицето, управлявало автомобила. Законът не изисква собственикът да е адресат на АУАН. Наличието на това специално основание обаче не освобождава органа от доказване на предпоставките за последващата заповед.

По изложените съображения ответникът не е доказал съществуването на всички фактически основания, на които е основана заповедта. При установени собственост на жалбоподателя и управление от Д. Х. не е доказано, че към 11.06.2026 г. спрямо водача е действала посочената ПАМ по чл. 171, т. 4 ЗДвП, нито че е настъпила загуба на правоспособност по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. При липса на доказана необходима предпоставка фактическият състав на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП не може да се приеме за осъществен. Оспорената заповед е незаконосъобразна на основанието по чл. 146, т. 4 АПК и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат доказаните разноски по делото: внесена държавна такса от 5,12 евро и заплатено в бой адвокатско възнаграждение от 300 евро, общо 305,12 евро. Договорът за правна защита и съдействие удостоверява получаването на възнаграждението в брой. Направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираните разноски не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 ГПК. При липса на конкретни съображения относно несъразмерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата прекомерност.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003447/09.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Е. Р. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 305,12 евро (триста и пет евро и дванадесет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

СЪДИЯ: